Seznam příloh

Příloha č. 1: Telefonický rozhovor s programovým ředitelem BBC Radio 1 a BBC Radio 1Xtra Rhysem Hughesem

Příloha č. 2: Osobní rozhovor s bývalým vedoucím programu Radia Wave Robertem Candrou

Příloha č. 3: Osobní rozhovor s hudebním dramaturgem Radia Wave Jiřím Špičákem

Příloha č. 4: Seznam nejhranějších skladeb obou stanic za rok 2016 (tabulka)

Přílohy

Příloha č. 1: Telefonický rozhovor s programovým ředitelem BBC Radio 1 a BBC Radio 1Xtra Rhysem Hughesem

Jaká je hlavní pracovní náplň programového ředitele jednoho z okruhů British Broadcasting Corporation?

Kdybychom to velmi zjednodušili, dohlížím na veškeré mluvené slovo mezi písněmi. Zároveň mám na starosti získávání talentů a osobností pro tvorbu či moderování jednotlivých pořadů.

Pokud se nemýlím, byl jste to vy, kdo do Radio 1 přivedl dnes velmi populární moderátorku Annie Mac.

Ano, máte pravdu.

Myslíte, že dnes představuje nejznámější rozhlasovou moderátorkou na světě?

Troufám si říct, že určitě. Annie původně pracovala v produkci jako asistentka vysílání. Zhruba před 12 lety se zmínila, že by chtěla moderovat. Když jsme nahráli její první pokusy ve studiu a následně pilotní epizodu chystaného pořadu, zamiloval jsem se do jejího hlasu. Tehdy jsme měli mnoho známých hvězdných moderátorů, od Annie jsme proto chtěli, aby se zaměřila na alternativnější scénu a taneční muziku. Je ironické, že se postupně stala nejznámější ženskou diskžokejkou a moderátorkou v rámci elektronické hudby. Za tento úspěch ale samozřejmě Annie vděčí sobě, nikoliv mně.

Četl jsem, že jste velký fanoušek punkrockové scény 80. let. Promlouváte nějakým způsobem do hudební složky Radio 1, nebo tyto kompetence vůbec nespadají do vaší práce?

To jsem, do hudebního výběru a playlistu stanice ovšem nijak nezasahuji. Jde čistě o práci hudebního ředitele.

Řekl byste však, že přístup k hudbě a upřednostňování mladých umělců patří mezi hlavní důvody dlouholetého úspěchu BBC Radio 1?

Jistě, objevování nových talentů stále představuje nedílnou součást Radio 1. Jako stanice veřejné služby musíme neustále přizpůsobovat naše hudební směřování cílové skupině posluchačů. Proto v programu máme show zaměřenou na žánry jako drum'n'bass, grime a hip hop. V rámci našeho statusu stanice pro mladé se snažíme nabízet také publicistiku a dokumenty zabývající se společenskými problémy, jakými jsou drogy, alkohol či domácí násilí. Už nejsme tedy pouze stanicí hrající současnou hudbu. Řekl bych, že v současnosti máme v rámci programového portfolia BBC důležitější roli než dřív.

Cítí tedy zaměstnanci BBC Radio 1 určitou povinnost přinášet posluchačům zásadní témata a podněty k diskuzi?

Rozhodně, z tohoto důvodu u nás působí speciálně zaměření moderátoři. Jejich posláním je přinášet nové interprety, ale také pomáhat formovat veřejnou diskuzi a vztah mezi rádiem a posluchači.

Jakým konkrétním tématům se snažíte publicisticky a zpravodajsky nejčetněji věnovat?

V rámci zpravodajství šlo na konci roku 2016 samozřejmě především o Brexit. Já jsem pro odchod z Evropské unie nehlasoval, stejně jako 48 % země, z nichž značnou část tvoří mladí lidé. Jde proto o současný problém, který se týká jejich životů. Jak už jsem zmínil, snažíme se hovořit také o zásadních sociálních jevech. Mám na mysli například přístup k drogám či alkoholu, finanční gramotnost a sexuální záležitosti.

Dokážete jako programový ředitel charakterizovat vašeho typického posluchače?

Představuji si ho jako dvacetiletého studenta, kterého baví chodit na koncerty a preferuje taneční muziku. Je ale vlastně obtížně najít zcela typického posluchače Radio 1. Naše cílová skupina publika se pohybuje ve věkovém rozmezí od 15 do 29 let. Na základě toho se samozřejmě liší i preference jednotlivých lidí.

Existuje podle vás přesto jedna konkrétní věc, která činí z Radio 1 unikát mezi ostatními britskými stanicemi?

Možná je to skutečnost, že se snažíme reflektovat co možná nejvíc hudebních směrů. Všechny žánry dostávají prostor v autorských pořadech diskžokejů, kteří se specializují na konkrétní scénu. Ať už jde o show zaměřující se na rock nebo hip hop. Zároveň bych znovu zmínil představování nových neobjevených umělců ze všech koutů Velké Británie. Regionální stanice BBC mají takzvanou Introducing show, které se může zúčastnit jakákoliv kapela či interpret, který na internet nahraje svou tvorbu. Nejlepší z nich se dostanou k nám, respektive do vysílání Huwa Stephense, což může v důsledku zásadním způsobem nastartovat kariéru.

Podle výzkumu RAJAR (Radio Joint Audience Research) je Radio 1 stále třetí nejposlouchanější stanicí ve Velké Británií. Přesto však jeho poslechovost loni klesla na nejnižší úroveň od roku 2003. Vysvětlujete si tento úpadek především změnami v technologiích a návycích posluchačů?

Zčásti za to mohou technologické inovace a zčásti skutečnost, že mladí lidé mají mnoho jiných alternativ, jak poslouchat hudbu a trávit čas. Před 10 lety fungovala ve Velké Británii přímá konkurence mezi rozhlasovými stanicemi. Dnes tuto situaci výrazně mění digitální platformy jako Spotify a Apple Music. Zároveň jde ale také o Netflix a zkrátka o vše, co přiměje mladé lidi, aby svůj volný čas trávili jinak než poslechem rádia. V rámci technologií nás nejvýrazněji ovlivnil nástup chytrých telefonů, který umožňuje mít u sebe neustále mnoho hudby a dalšího mediálního obsahu. Proto jsme nedávno spustili platformu Phone First Playlist, přes kterou si může posluchač stáhnout náš výběr hudby a mluveného slova okamžitě do telefonu.

Je tedy konvergence médií, čili propojování a stírání rozdílů mezi tradiční a digitální formou rozhlasu, jev, který v této dekádě nejvíce ovlivňuje vaši práci?

Ano, jde o důležitou část proměn audiovizuálních médií. V současnosti je rozhlas ve velmi těžké pozici. Tuto skutečnost ale musíme respektovat a zachovat se podle ní. Na tyto proměny jsme zareagovali už před zhruba osmi lety, kdy jsme se začali výrazně víc věnovat našemu YouTube kanálu. V současnosti má Radio 1 na YouTube přes tři a půl milionů odběratelů, což je výrazně nejvíc ze všech rozhlasových stanic na světě.

Jakými dalšími cestami lze v dnešní době jako rozhlasová stanice zaujat mladé publikum?

Aby rádio přilákalo mladé posluchače, musí splňovat tři kritéria. Správný obsah, správná platforma a správný čas. Musíme se zkrátka přizpůsobit především v cestě, kterou svůj produkt distribuujeme publiku. Aktivně fungujeme na Facebooku, Twitteru nebo Snapchatu. Neustále musíme využívat sociálních sítí a nových aktuálních platforem, abychom svůj obsah dostali k potencionálnímu auditoriu. Doufáme, že se poté skrze náš webový přehrávač dostanou k samotnému vysílání.

Je logické a ironické zároveň, že u současných rádií už zdaleka nejde pouze o rozhlasové vysílání.

Je to tak. Považujeme se za multiformátovou značku. Už o sobě nemůžeme uvažovat jako o rozhlasové stanici, nýbrž jako o multimediální platformě.

Příloha č. 2: Osobní rozhovor s bývalým vedoucím programu Radia Wave Robertem Candrou

Na Radiu Wave jste začal působit roku 2008. Tedy v době, kdy přešlo z analogového vysílání na digitální. Pociťoval jste při svém příchodu pochmurnou atmosféru?

Začal jsem na Radiu Wave pracovat těsně po přechodu na digitál. Situaci jsem tedy nepocítil úplně na vlastní kůži, ale až krátce poté. Určitě to bylo znát, šlo cítit, že je rádio změnou trochu otřesené. Někteří lidé, kteří na Radiu Wave do té doby pracovali, na základě změny okamžitě skončili. Měli pocit, že se jejich práce nedostane k tak velkému počtu lidí a hlavně, že za nimi vedení rozhlasu nestojí natolik, aby vše mohlo fungovat jako předtím. Nastala zvláštní situace, kdy si lidé na stanici museli zvyknout na nové podmínky a uvědomit si, co chtějí dělat do budoucna.

Téhož roku Rada Českého rozhlasu stanici nařkla z propagace fašismu. Měl jste během kauzy „Swastika Eyes" vážně pocit, že vy ani vaši posluchači nejste budoucností národa, jak prohlásil Richard Medek?

Bylo to hodně zajímavé. V době, kdy jsem se k Radiu Wave přiblížil, se odehrávaly tyto kauzy. Pro mě to ovšem v danou chvíli jako příchozího redaktora bylo poměrně motivující, protože jsme cítili výraznou podporu veřejnosti. Došlo nám, že má naše práce dopad, lidé ji registrují a stojí jim za to se vyjádřit. Samotná kauza si asi nezaslouží hlubší komentář, protože je s odstupem času zjevné, jak pochybená tato obvinění vůči Radiu Wave byla.

Po osmi letech se dá paradoxně tvrdit, že měly tyto nepříjemnosti pro Radio Wave pozitivní dopad.

Ano, měly. Mnoho lidí, kteří do té doby o Radiu Wave neslyšeli, se o něm dozvěděli v této souvislosti. Doufám, že tehdy nikdo nepřistoupil na rétoriku, kterou prosazovala Rada ČRo a nezaškatulkoval si nás jako propagátory fašismu a podobně. Věřím, že už dnes nikdo nepochybuje, že by aktivistická kapela Primal Scream měla něco společného s fašistickou ideologií. Kromě toho, že se proti ní vymezuje.

Když stanice zahájila vysílání, její cílovou skupinu tvořili mladší posluchači než dnes. Dokážete přesně určit, jakou věkovou kategorii v současnosti oslovujete?

V prvních dvou letech existence se Radio Wave neustále vyvíjelo a hledalo svou tvář v rámci hudební dramaturgie i dalšího směřování. Přesné věkové rozmezí posluchačů v počátcích vysílání nedokážu přesně okomentovat. Dnes každopádně operujeme s cílovou skupinou hrubě vymezenou 20 až 30 lety, přičemž pochopitelně počítáme s menšími přesahy na obou stranách věkového spektra. Dostáváme pozitivní e-maily i od starších lidí. Na otevírací den nového studia dorazili postarší manželé z Karlových Varů a přinesli nám kytici jen proto, že mají Radio Wave rádi. Nastanou příjemné momenty, kdy se ukáže, že nás poslouchají i lidé mimo tuto orientačním způsobem vymezenou cílovou skupinu.

Jak byste charakterizoval vašeho typického posluchače?

Existuje naše určitá představa, kterou je složité ověřit. Přesto víme, že nás poslouchají především mladí lidé ve větších respektive univerzitních městech. Jde o studenty nebo mladé pracující jedince, kteří mají zájem o dění okolo sebe a sledují, co se stalo v hudbě i společnosti obecně. Typově to vymezené nemáme, nejsem si jistý, že by to bylo ku prospěchu věci, kdybychom práci dělali s přesným obrazem konkrétního člověka před sebou. Přistupujeme ke věcem zdravým způsobem, tedy že děláme rádio, které by mělo bavit poslouchat i nás. Podle interakce s publikem zjišťujeme, jak moc se mýlíme, nebo nemýlíme.

Nicméně se dá bez nadsázky tvrdit, že Wave už není pouze rádio, ale i kulturně-společenská značka mezi mladými lidmi. Čím si to vysvětlujete?

Rozhodně, myslím, že jde o skutečnost, která započala už přechodem na digitální vysílání. Způsoby, jak se k posluchačům náš obsah mohl dostat, se omezil jen na digitální platformy. To odstartovalo změnu v přemýšlení o podobě rádia, která se postupně krystalizovala a právě teď se dostává do komplexní podoby. Už nemůžeme operovat jako médium, které jednak něco vysílá, jednak vytváří obsah na webu, a k tomu pořádá další aktivity. Tyto činnosti od sebe nesmíme oddělovat. Snažíme se vytvářet obsah v nejširším slova smyslu, který mohou lidé poslouchat v daný moment ze svých digitálních přijímačů, ale konzumovat ho i v rámci našich promotérských aktivit či účastí na festivalech. Na naše akce chodí poměrně hodně lidí, protože se jim snažíme nabízet kvalitní zážitky a selekci kvalitních hudebníků. O rádiu uvažujeme jako o multimediální platformě. I z tohoto důvodu oproti jiným stanicím raději používáme místo slova posluchači termín publikum. Naše aktivity se neomezují striktně na vysílání a jeho odraz na webu.

Pod pojmem multimediální platforma si tedy nepředstavujete pouze digitální média, ale zároveň veřejný prostor?

Přesně tak. S odstupem času se dá říci, že jsme k tomu v roce 2008 byli trochu donuceni, ale nakonec se z toho vyvinulo velmi moderní pojetí vytváření komplexního obsahu rádia pro mladé. Řekl bych, že je přítomnost Radia Wave cítit i venku na ulici. Naše publikum může věci zažívat různými způsoby na několika úrovních. Do budoucna bych si přál, abychom mohli veřejný prostor zasahovat ještě výrazněji než doposud.

Když vezmeme v potaz samotné programové schéma, jakou část tvoří mluvené slovo a jakou naopak hudba?

Poměr je zhruba 75 % ku 25 % ve prospěch hudby. Je ale důležité předeslat, že tato čísla platí pro takzvané proudové vysílání během dne. Jiná situace nastává po šesté večerní hodině, kdy se program skládá z pořadů, a to publicistických, které tvoří hlavně mluvené slovo, ale i hudebních se zaměřením na specifické žánry a oblasti hudby. Zde se tedy situace proměňuje. Denní vysílání se skládá z proudu hudby, která je prokládaná moderací a různými druhy redakčních příspěvků. Mezi ně spadají publicistické záležitosti jako rozhovory, recenze a další zpestření programu. Hudba, kterou samozřejmě velmi pečlivě řeší hudební dramaturg, je přes den opravdu klíčová.

Některá hudebně orientovaná rádia v České republice naprosto postrádají publicistickou složku. Jak důležitá je pro vás coby vedoucího programu hodnota mluveného slova?

Je pro mě zcela zásadní. Z hlediska identity rádia nás publicistika výrazně odlišuje od jiných stanic, které cílí na podobně staré publikum. Žádná obdobná stanice, o které bych věděl, neposkytuje publicistiku v takové míře, jako jsme to schopni dělat my. Má práce se ze značné části týká této složky obsahu, takže pro mě osobně má publicistika klíčovou roli. Společně s hudbou, která zásadně definuje tvář stanice, přidává mluvené slovo další úroveň podoby rádia.

Objevují se názory, že je rádio mrtvé médium, protože si mladí lidé mohou hudbu pustit kdykoliv na internetu. Myslíte, že právě publicistika, kterou jinde neuslyší, patří mezi důvody, proč je publikum Radiu Wave tak věrné?

Doufám, znamenalo by to, že věci děláme dobře. Výroky o tom, že je rádio jako médium mrtvé, není možné ignorovat. Jde o reakci na technologický vývoj, proměny způsobů, jak lidé konzumují hudbu i žánry, které byly doposud výlučně spojené s rozhlasovým vysíláním. Nemůžeme se tvářit, jako bychom stále žili v roce 1979, proto se tato tvrzení snažíme chápat spíše jako určitou výzvu. Technologické a jiné proměny se ke všem druhům médií vážou odjakživa. Nemluvil bych o nějaké katastrofě či konci

éry, spíš jde o to zareagovat na novou dobu tak, aby všechno pokračovalo dál jiným způsobem a v jiné podobě. Klíčové je, aby se naše obsahy nadále dostávaly k příjemcům.

Pro své posluchače připravujete poměrně široké spektrum obsahů. Dokážete shrnout, jaká témata se publicisticky snažíte pokrývat?

Snažíme se reagovat na věci, které nám připadají podstatné. Opět musím zmínit propojování hudby a dění ve společnosti, tedy v oblasti politiky, nových trendů a zahraničních událostí. Myslím, že někteří naši autoři jsou schopni mimořádně reflektovat dění okolo sebe a propojovat jednotlivé oblasti. Snažíme se přinášet hlubší vhledy a pohledy na souvislosti, které jsou pro konzumenty atraktivní. Některá témata se opírají o jednotlivé osobnosti v redakci. Například po příchodu Táni Zabloudilové se více reflektují témata související s veřejným prostorem, architekturou či gentrifikace. Každý redaktor se věnuje tématům, která jsou mu blízká, a aktivně se jimi zabývá. Jejich záběr je složité konkretizovat, nicméně zde spadají namátkou témata spojená s lidskými právy nebo etickou stránkou konzumního života. Naše posluchače například zajímá, za jakých podmínek se šije oblečení, které nosí na sobě, a jak se zachází s potravinami, které konzumují.

Pociťujete coby součást veřejnoprávního média povinnost tato témata reflektovat, protože se jim jiné stanice nevěnují?

Rozhodně nepropadáme mesiášství. Nicméně se snažíme na náš poměrně malý mediální trh přinášet témata, která už jsou v zahraničí běžnou složkou veřejné diskuze a u nás se o nich zatím tolik nemluví. Sledujeme události v zahraničí, což se jistě podepisuje i na výběru témat.

Existuje téma, které je pro Radio Wave tabu?

Neřekl bych tabu. Ale mnohokrát se stalo, že jsme se rozhodli nějakému tématu nevěnovat. Když nám připadá, že je něčeho v médiích přespříliš, tak danou věc tolik nesledujeme. Někdy si uvědomíme, že není v našich možnostech k něčemu přínosně přispět, protože už bylo vše řečeno. Většinou se téma snažíme pokrýt z jiné strany a diskuzi obohatit něčím jiným, než o čem mluví většina. Neumím si představit, že by něco bylo vyloženě tabu, ale na druhou stranu často nastává situace, kdy při diskuzích dojdeme k závěru, že něco nebudeme zařazovat do programu.

Můžete si v roli stanice veřejnoprávního Českého rozhlasu dovolit vzbuzovat polemiku či kontroverzi a dělat vlny, jak uvádí váš slogan?

Dokonce si myslím, že v některých ohledech bychom to jako veřejnoprávní médium dělat měli. Kodex Českého rozhlasu obsahuje pasáže, které přímo uvádějí, že máme přispívat k diskuzi i zastoupení různých názorových proudů a reflektovat události ve společnosti. Je tedy povinností Českého rozhlasu jako celku v jistém smyslu přispívat ke kultivaci společnosti směrem k toleranci a pestrosti názorů. Samozřejmě neexistuje téma, které by uspokojilo všechny, a každý posluchač s ním souhlasil. Proto se najde i skupina lidí, kterou vysílání může rozčílit. Jde o vyhodnocování věci v určitém kontextu a schopnost reagovat na to, aby informace nesklouzávaly k jednostrannosti.

Vyvážený pohled na dění ve společnosti doplňují také rozhovory s osobnostmi z různých oblastí zájmů. Jak často si do studia zvete hosty?

Za normálního provozu mimo období letních prázdnin se snažíme v denním vysílání mít tři až šest hostů týdně. Hosté se jinak samozřejmě objevují i v pořadech mimo hlavní proud. Některé rozhovory z mnoha různých důvodů natáčíme dopředu, a člověka tak nemáme fyzicky ve studiu.

Dokážete z množství hostů vybrat nejzásadnější jedince, kteří kdy fyzicky navštívili studio Radia Wave?

Stěží se vzpomíná na ty desítky lidí, které rádiem prošly. Ale figurovaly mezi nimi významné osobnosti nastupující i starší generace. Zatím jsme neměli hosta formátu rapera Kanyeho Westa, ale navštívili nás zajímavé, inspirativní a velmi populární osoby z hudební oblasti. Zároveň se nebráníme tomu pozvat lidi, kteří už jsou svým způsobem veteráni, napadají mě například členové kapely Sonic Youth. Velkou radost jsem měl, když k nám do studia přišel filosof Slavoj Žižek nebo sociolog Zygmunt Bauman.

Vaše publicistika se vzájemně doplňuje se zpravodajstvím. Jak velkou součást programu relace tohoto typu tvoří?

Zpravodajství teď v programu představuje menší část než dříve. Radio Wave není zpravodajská stanice, čili lidé, kteří hledají komplexnější a svižnější informace, zvolí jiné médium. Snažíme se, aby i během krátké zpravodajské relace bylo posluchačům zřejmé, že mají puštěné Radio Wave, nikoliv jinou stanici Českého rozhlasu. V současnosti během pracovního dne zařazujeme do proudového vysílání pět zpravodajských relací. Jde o pětiminutové bloky, v nichž stručným způsobem shrnujeme obecně důležité události, vedle toho se podrobněji věnujeme popkulturním tématům, aby byla relace odlehčená. Tyto střípky z popkultury a další zpravodajství reflektuje zároveň rubrika Wave News na webu rádia.

Dokážete vybrat autorský pořad, který je z vašeho pohledu pomyslnou vlajkovou lodí Radia Wave?

Nerad bych některé pořady vyzdvihoval na úkor jiných. Pochopitelně usilujeme o to, aby všechny složky programu byly co nejkvalitnější. Pokud bych měl zmínit pořad, který rozhodně stojí za pozornost, tak by to byl například Hergot!, který v českém éteru nemá obdoby. Tedy nedělní pořad o víře, spiritualitě a náboženství, na který jsme opravdu pyšní. Považuji ho za velmi zajímavým a moderním způsobem dělanou show, která reflektuje současnou pestrost a v nejlepším smyslu naplňuje princip tolerance. Mohu jmenovat také Modeschau Veroniky Ruppert, která je nejen výbornou moderátorkou hlavního proudu, ale i schopnou autorkou tohoto magazínu o módě. Věnuje mu velkou péči a sama si do něj natáčí reportáže i rozhovory. Magazín je na Radiu Wave od samého začátku, stejně jako Veronika.

Příloha č. 3: Osobní rozhovor s hudebním dramaturgem Radia Wave Jiřím Špičákem

Setkáváte se stále s tvrzeními, že je Radio Wave elitářské?

Já osobně se s tím setkáváme pořád od stejné skupiny lidí. Ti, kteří nemají vůči Radiu Wave předsudky, tak už od tohoto klišé upustili. Existují konkrétní scény, které ho opakují už pět let dokola. Kvantitativně je tedy těchto osob dost, ale jde stále o ty samé.

Mne vždy připadalo, že je Radio Wave hudebně vybíravé, ale zároveň otevřené všemi směry.

Záleží na tom, co si kdo pod pojmem elitářství představí. Chceme posluchačům představovat hudbu, kterou ještě neznají a máme pocit, že by ji znát měli, v čemž se samozřejmě odráží jistý stupeň poučování, jenž je podstatou veřejnoprávního média. Veřejnoprávní rozhlas nehraje, co lidé chtějí, ale hraje to, co lidé zatím nevědí, že by měli chtít. Zároveň se ale při představování nové hudby snažíme netvářit, jako bychom ji objevili my.

Jak byste kromě představování nové muziky charakterizoval hudební směřování a dramaturgii stanice?

Je nutné zdůraznit, že Wave není hitové, ale novinkové rádio. To v praxi znamená, že jednotlivé písně hodně rotují a playlist se obměňuje. Jedna skladba může za den zaznít maximálně dvakrát, a to se stává pouze u takzvané áčkové novinky. Pokud nepočítáme novinky v hlavním proudu, tak se jedna konkrétní skladba u příjemce, který by Radio Wave poslouchal nonstop, objeví jednou za čtyři až pět dnů. Jde o rotaci skladeb nesrovnatelnou s jakýmkoliv soukromým rádiem. Máme velmi širokou databázi a snažíme se pořád dokola nabízet nové věci. Další směřování, které se Radio Wave snaží naplňovat, je nabourávání rozdílu mezi alternativou a mainstreamem. Jde o rozdělení, které se drží v českém kontextu, ale v zahraničí už se od něj upustilo. Za příklad lze označit mainstreamovou hudbu, která má hodnotný umělecký obsah a něco sděluje o společnosti, například tvorba Beyoncé a Kendricka Lamara. Jejich alba jsou komerčně velice úspěšná, ale zároveň sofistikovaná a náročná na poslech. Hrajeme tedy vše, co podle nás promlouvá do diskuze o současné hudbě a neřešíme, jaký to má komerční úspěch. Tuto výhodu jako veřejnoprávní médium máme a snažíme se ji co nejvíc využívat.

Máte pocit, že vaši posluchači, tedy generace Y, vnímají především podstatu hudby a zbytečně ji neškatulkují?

Doufám, že ano. Rozdělení podle modelu mainstream a alternativa fungovalo někdy v 80. letech, kdy se dělila hudba v hitparádách a tvorba, která byla populární na nezávislé scéně. Tyto dva světy se absolutně nestřetávaly, ale dnes se vše dost výrazně prolíná. Například formace Vampire Weekend bodovala na prvních příčkách amerických i britských hitparád, přesto se považuje za takzvanou indie, tedy nezávislou, kapelu. Myslím, že náš posluchač toto cítí a nemá potřebu se vymezovat nebo o něčem tvrdit, že je moc komerční. Něco takového už dnes od člověka pod 30 let neslyšíme, což je dobře.

Fungoval by po hudební stránce formát Radia Wave v českém éteru před 10 lety?

Tehdy to nikdo nezkusil. Možná by takový formát fungoval, dnešní doba je k tomu ale samozřejmě mnohem uzpůsobenější. Rozhodně se nepovažujeme za někoho, kdo by odhalil, že můžeme pustit dvě nesourodé písně za sebou a nic se nestane. Jen se snažíme reflektovat dobu i světové trendy.

Zmínil jste neustále rozšiřování vaší databáze. Jak často přibývají novinky do playlistu, tedy vaší aktuální hudební nabídky?

Každý týden přidáváme 10 novinek. Většinou polovina z nich směřuje do áčkové rotace a polovina do širší databáze. Zdaleka ne každou novinku můžeme hrát dvakrát denně, jde například o pomalejší či

náročnější písně, které úplně neodpovídají rádiovému hitovému formátu.

Existuje způsob, jak publiku nejefektivněji přiblížit novou muziku?

Děláme to například pomocí starého triku. Nová skladba se do playlistu vtlačí takzvaným sendvičovým způsobem, kdy pustíme populárnější starší píseň, poté neznámou novinku, a pak zase hit. Nikdy se tedy nestává, že by hrály dvě nové položky za sebou. Čerstvá hudba se k posluchačům musí dostat přirozeně.

Do jaké míry se v selekci hudby odráží váš osobní vkus?

Pochopitelně se do playlistu mé preference částečně promítají. Z podstaty mé práce si ale nemohu dovolit například na půl roku ignorovat rap nebo indie rock, protože ho v danou chvíli tolik neposlouchám. Něco takového se neděje, kromě mě se na výběru muziky podílejí hudební redaktoři Karel Veselý a Miloš Hroch. Mám sice jako hudební dramaturg právo veta, ale veškerý výběr vzniká formou diskuze. Také se snažím mít osobní vkus co nejširší, aby nevadil mé práci.

Hudba v hlavním vysílacím proudu, tedy On Air, vychází z vašeho výběru. V případě dalších pořadů si ji však jejich autoři volí výhradně sami?

Přesně tak to funguje. Nemám potřebu promlouvat do autorských pořadů. Jedním z důvodů je, že se snažíme, aby jednotlivé pořady zůstaly čerstvé. Zároveň je mají na starosti lidé, kterým důvěřujeme, že se ve své scéně skvěle vyznají a budou pouštět věci, které jsou relevantní i v širším kontextu. Když si nějaký žánrový pořad zajede koleje a všimneme si, že už čtyři roky hraje to stejné dokola, tak se bez jakékoliv zlé krve s moderátorem rozloučíme. Pořady aktualizujeme většinou jednou za rok či dva roky. Cirkulace lidí je svým způsobem podstatou Radia Wave, nesmíme se stanicí zestárnout. I z její veřejnoprávnosti vyplývá, že nemůže stárnout, nikdy se například nestane, že bude mít její hudební dramaturg 50 let.

Funguje naopak postup, kdy se skladby z žánrových pořadů dostávají do hlavního proudu?

Ano, to se děje velmi běžně. Například současná taneční elektronika z pořadu Turban od Jana Bárty nebo rapové novinky od Mary C a její Scény. Všichni moderátoři žánrových pořadů jsou s námi v úzkém přátelském i pracovním kontaktu. Často se stává, že autoři těchto pořadů objeví novinku dřív než my v rámci hlavního vysílacího proudu. Dramaturgická spolupráce tedy nefunguje jen v kroužku tří lidí, kteří ji mají na starosti, ale i se spoustou moderátorů pořadů.

V minulosti Radio Wave čelilo výtkám Rady ČRo, že by se mělo více zaměřovat na masové publikum. Uvažovali jste vážně o přiblížení se formátu mainstreamové stanice pro mladé?

Nastaly doby, kdy jsme se setkali s jistými tlaky ze strany vedení, abychom se více zaměřili na mainstream. Zdůraznil bych ovšem, že tyto doby nejsou teď. Všichni dramaturgové přede mnou byli rozhodnuti opustit svou pozici, kdyby tlaky vedení přerostly jejich vlastní uvažování. Nicméně vše, co za 10 let existence na stanici zaznělo, pocházelo z vlastního rozhodování a v souladu se směřováním stanice. V současné chvíli je výběr hudby čistě naše věc.

Ačkoliv se Radiu Wave daří bourat žánrové bariéry, existuje hudební směr, který v playlistu převládá?

V počátcích se hrálo mnohem víc kytarové hudby, poté jsme se snažili, aby poměr mezi kytarami a elektronikou či dalšími žánry fungoval zhruba půl na půl. V současnosti kytarového indie rocku trochu ubývá, což je opět reakcí na trend, který existuje v mainstreamu i pomyslné alternativě. Významná alba, která komentují společnost a jsou zvukově objevná, dnes častěji vznikají v oblasti rapu, RnB a elektronického popu. Řekly bych, že zmiňovaný poměr klesl na 60 % ku 40 % ve prospěch elektroniky a žánrů, které se nezakládají na kytarách.

Řídíte se u výběru skladeb kromě počtu přehrání také určitou věkovou hranicí interpretů?

O každé skladbě uvažujeme jako o samostatné jednotce, takže se v playlistu objeví zcela aktuální interpreti, ale i kapely fungující 30 let jako Pixies nebo Dinosaur Jr. Věnujeme se i starším muzikantům, kteří ovlivnili současné skupiny, jež pravidelně hrajeme. Když si představíme paralelní vesmír, v němž nežil David Bowie, tak by zároveň neexistovalo 80 % kapel, které pouštíme. Reflexe těchto osobností nám pomáhá k utváření kontextu celkové hudební složky Radia Wave.

Považuje za klíčové, aby se hudební složka vzájemně doplňovala s publicistikou?

Snažíme se, aby se doplňovaly zásadně. Na publicistiku klademe velký důraz a stále sháníme více externistů, kteří by společně s námi byli schopni naplňovat naši představu. Já osobně se více považuji za publicistu než dramaturga. Ideální stav na Radiu Wave pro mě nastává, když danou hudbu hrajeme a pomocí publicistických příspěvků vysvětlujeme, proč ji hrajeme.

Jak vlastně vypadá pracovní den hudebního dramaturga?

Každý den vypadá trochu jinak. Neustále poslouchám novou hudbu, v pondělí dávám dohromady desítku novinek, během úterý je nasazujeme do systému a představujeme v rámci pořadu Factory. Každodenně chystám playlist na nadcházející dny a zároveň mám vlastní autorský pořad, kde pouštím zase úplně jinou tvorbu. Rovněž se snažím psát jeden nebo dva články týdně o tom, co momentálně hrajeme.

Prostřednictvím jakých kanálů objevujete novou hudbu?

Pokud nepočítám zahraniční internetová i printová média, tak jde hlavně o Twitter, na kterém sleduji samotné autory i vydavatelství. U menší české scény platí, že téměř 90 % kapel, které hrajeme, známe osobně. Tuzemská a slovenská tvorba se k nám tedy dostává z první ruky, protože udržujeme osobní kontakt.

Máte pocit, že se určitá scéna či komunita utvořila i okolo Radia Wave?

Nějaká scéna rozhodně vznikla. Přestože je to skvělá věc, možná tato skutečnost přispívá dojmu, že je komunita okolo Radia Wave trochu uzavřená, což by nás moc mrzelo. Počet lidí, kteří se k našemu rádiu hlásí a považují ho za médium, u něhož se něco dozvědí a mají se s čím ztotožnit, stále roste. Máme z toho samozřejmě velkou radost, ale v žádném případě nechceme, aby tato scéna působila uzavřeně. I proto máme například pořad Startér, do kterého se hlásí lidé za všech míst země, a snažíme se poslouchat úplně všechno, aby se scéna neuzavřela.

A myslíte, že se může uzavřít samotný vývoj hudby? Tedy že by došla do stádia, kdy nebude cesty dál ji nějak rozvíjet a experimentovat.

To se podle mě nikdy nemůže stát. Populární hudba se vyvíjí 60 let, a to je dost málo na to, aby nastal konec. Skladatel Brian Eno už v 70. letech předvídal, že bude hudba vznikat pomocí algoritmů a umělé inteligence, a naše děti se nás budou ptát, jak jsme mohli poslouchat jednu stejnou písničku dvakrát po sobě. A to je jen jedna z několika desítek cest, které přicházejí v úvahu. Může vzniknout muzika, která se sama složí exkluzivně pro jednoho posluchače podle jeho osobních preferencí. Myslím, že se dřív zhroutí svět, než aby se vyčerpaly možnosti vývoje populární hudby.

Příloha č. 4: Seznam nejhranějších skladeb obou stanic za rok 2016

Nejhranější zahraničí skladby na Radiu Wave za rok 2016 (přidané do rotace v roce 2016)	
Jméno umělce	*Název skladby*
Sofi Tukker	Matadora
Mssingno	Scope
Cullen Omori	Cinnamon
Seth Bogart	Plastic!
Olga Bell	Randomness
Conway	Sudden Dawn
Japanese Breakfast	Everybody Wants To Love You
Ra Ra Riot	Absolutely
The Julie Ruin	I Decide
Wet	All The Ways

Nejhranější domácí skladby na Radiu Wave za rok 2016 (přidané do rotace v roce 2016)	
Jméno umělce	*Název skladby*
Kinkies	Your Little Cat
February	Hide Me Under Autumn Leaves
Moši Moši	I Was Right
My Dead Cat	Back In Blues
Videos	Two (Aid Kid remix)
Pretty Old Sound	In My Mind
Děti mezi reprákama	Punk de blonde
Planety	22
Lights Off	Moving Slowly
Laundered Syrup	Edge Of The World

Nejhranější skladby na BBC Radio 1 (3. 1. 2016 – 6. 10. 2016)	
Jméno umělce	*Název skladby*
Drake (ft. Wizkid & Kyla)	One Dance
Twenty One Pilots	Stressed Out
Zara Larsson	Lush Life
Justin Timberlake	Can’t Stop The Feeling
Kungs vs Cookin' on 3 Burners	This Girl
Sia (ft. Sean Paul)	Cheap Thrills
Calvin Harris (ft. Rihanna)	This Is What You Came For
DNCE	Cake By The Ocean
Protoje (ft. Chronixx)	Who Knows